

каше нѣщо, безъ думи, неразбрано — каточе около него брѣмчеше брѣмбаръ...

По обѣдъ, по най-силното слънце, той излѣзе отъ крѣчмата. Гологлавъ, съ голѣмата буца на темето си, съ бѣла, небрѣсната скоро брада, съ черни вежди като на ерменецъ. Ризата на крѣста му бѣше изхврѣкнала и се надула, както винаги, бѣше по ржкави. Излѣзе и пое пжтя къмъ кѣра. Баба Вѣла го видѣ отъ вратата на крѣчмата, когато бѣше вече далечъ. Тя не го повика — нѣмаше и да се върне — а седна задъ тезгяха намѣсто него, скрѣсти ржце и се замисли.

А дѣдо Василъ излизаше вече отъ село. Тамъ той срещна Давидъ Кѣосето, но не го погледна и не го позна. Вървѣше си усмихнатъ, блаженъ и каточе нѣкаква тетива брѣмчеше около него — пѣеше си пакъ „Ангелъ вопияше“...